

SPOMIN NA ŠOLO

(Ive Dovžan, učenec osnovne šole Spodnja Šiška, v letih od 1947 – 1951)

»Ata, ali boš napisal nekaj za naš zbornik? Ti si tisti čas, v prejšnjem stoletju na našo šolo hodil« me je nekega dne vprašala Mateja.

Že, že, saj lazim še naokoli, ampak spomin, ta je pa že močno naluknjan. Pa čeprav se ne morem spomniti, kaj sem včeraj jedel, ali kam sem založil mobi, pa očala »za na blizu«, je tam notri (v hrdisku, bi se reklo) ostal spomin, ko me je mama prvič potisnila čez prag šole. Zaduhal sem močan vonj po »prašnem olju«, s katerim so med počitnicami naoljili stopnice in parket. Bil je to, kar malo strašljiv vonj, kot v nekaterih bolnicah.

No, pa ni bilo tako hudo kot se je kasneje izkazalo. V prvem nas je učila prijazna učiteljica Kotnikova, tri leta kasneje, še mojega brata Miho in sestro Božo. Tista hiša, na začetku Drenikove, ki je še danes vsa obdana z bršljanom, je bila njena. Spomnim se, da je v naš razred hodila tudi njena hči Maruša, pa Edi Majaron (znani lutkar), pa Dušan Babnik, strah in trepet, alfa samec tako rekoč, pa vsem znani vremenar Miran Trontelj, Martina Godec in čedna Darinka Batellino, vsem mulčkom povšeči.

Ampak meni se je pa najbolj dopadla ena tovarišica, ki sem jo videval pred zbornico in sramežljivo gledal vstran, če sva se le slučajno srečala. Takrat, se ve, smo otroci imeli računalnike na kroglice in ne kot dandanašnji, ki stalno praskajo po svojih tablicah. Ti nabriteži dobro vedo, kako je s tem »všeč«, pa še veliko več ali pa sploh vse.

No, tovarišica Kotnikova nas je najprej naučila pravilno pozdravljati. Ko je vstopila v razred je alfa Dušan s pestjo na sencih vzkliknil: »Za domovino!«, mi pa kot ovčke za njim: »S Titom naprej.«

Maršal Tito je s slike nad šolsko tablo, resno zrl na svojo bodočo radniško klaso in pomenljivo prikimaval poleg visečemu Josipu V. Stalinu. Slika z brkatim Josipom Stalinom je kasneje neznano kam izginila. Čez nekaj desetletij pa je poniknil še Josip iz Kumrovca.

Vmes, tako je pač nanese, sem ob neki priložnosti taistemu Josipu, s kitaro pomagal, da je pravilno vižal narodno »Pleničke sem prala.« Pa to je že druga zgodba...

To domačo nalogo, sem učenec osnovne šole Spodnja Šiška v letih 1947 - 1951, spisal v oktobru 2018 leta.

Ive Dovžan

Opomba njegove hčerke, naše učiteljice Mateje Dovžan Kukić

O učenju Josipa narodne "Pleničke je prala"...omenja, ker je kasneje igral na Titovi ladji Galeb.

Oče je kot mladenič igral z različnimi bendi, kasneje je bil član narodnozabavnega ansambla Mihe Dovžana. Miha je njegov mlajši brat, ki je prav tako obiskoval našo šolo. Bolj prepoznaven je postal zaradi igranja na citre (Cvetje v jeseni). Miha živi še danes na Smrekarjevi ulici, tik ob glasbeni šoli.

Moji otroci so četrta generacija, iz moje družine, ki obiskuje OŠ Spodnja Šiška. Prvi je bil moj dedek, nato oče pa tudi moja teta in stric. Nekako je bilo samoumevno, da smo isto šolo obiskovali tudi moja sestra, bratranci in po znanje sem vanjo hodila tudi jaz. Danes jo obiskujejo vsi moji otroci in prav vsi imamo lepe spomine na šolske dni. Ko takole razmišljam koliko članov moje družine je vstopalo in izstopalo skozi mogočna vrata šole, koliko naših malih in velikih skrivnosti je ostalo znotraj zidov, se počutim, kot da bi z njo tudi mi praznovali visok jubilej »biti del OŠ Spodnja Šiška«.

Polona Sušnik